

[Victor Gram.]

om de naar at placere sig i et loyalt, ærligt og tillidstuldt Forhold til hele den danske Befolkning.

I Overenskomstens § 2 fastsættes, at Hjemmeværnsforeningernes Love skal godkendes af Krigsministeriet. Det er en Bestemmelse, der placerer Hjemmeværnenes Tilværelse under offentlig Kontrol, og det kan mit Parti være tilfreds med. §§ 3 og 4 indeholder Bestemmelser vedrørende Vaaben, som mit Parti finder tilfredsstillende. Det Synspunkt er afgørende, at Vaaben ikke er den enkeltes Ejendom, men Statens, og at den har fuld Adgang til Kontrol med disse Vaaben.

Jeg finder det ikke betænkeligt, at det enkelte Medlem af Hjemmeværnsforeningen har Ret til at opbevare et Vaaben hjemme hos sig selv. Der gives Udtryk for i Overenskomsten, at der kun er Tale om Opbevaring af Vaaben, hvorimod Ammunitionen skal opbevares i Depoter. Betænkeligheden opstaar efter min Mening først dér, hvor asociale Individuer faar fat i Vaaben og Ammunition i ulovligt Ojemed, eller hvor der eventuelt opstaar Trusler mod det demokratiske Samfund. Jo mere bredt en folkelig Hjemmeværnsforening er sammensat, des mindre vil en saadan Trusel blive. Jeg nærer for mit Vedkommende ingen Tro til, at saadanne Tendenser paa noget Tidspunkt vil kunne være saa fremtrædende, at det kan betyde nogen som helst Fare, men det er paa den anden Side ogsaa klart, at man maa være opmærksom paa Tilfælde, hvor Grupper viser Tendens til ikke loyalt at ville efterleve Lovens og Overenskomstens Bestemmelser.

I Lovforslagets § 3, Stk. 3, tales der om en eventuel Aflevering af de Genstande eller Stoffer, der omfattes af Forbudet, mod fuld Erstatning. Jeg maa gaa ud fra, at dette kun kan være Tilfældet, hvor de paa-gældende Genstande er anskaffet paa normal Maade. Hvor det drejer sig om Modstandsbevægelsens eller Tyskernes efterladte Vaaben, kan der ikke være Tale om Erstatning, de maa betragtes som Statens Ejendom.

Maa jeg saa til Slut sige, at naar man taler om Hjemmeværnsforeninger og Hjemmeværn, maa der foreløbig være Tale om to Ting. Det er mit Partis Opfattelse, at der i de nu foreslaaede Bestemmelser vedrørende Forholdet til Hjemmeværnsforeningerne ikke kan være foregrebet noget med Hensyn til et eventuelt senere Hjemmeværn. Det maa være Forsvarskommissionens Opgave, uden at være afhængig af det foreliggende Lov-

forslags Vedtagelse, at tage Spørgsmaalet om et eventuelt Hjemmeværns Oprettelse op til Drøftelse og eventuel Udformning. Senest til den Tid vil det antagelig være formaalstjensligt at vende tilbage til en ny Drøftelse af det Forslag, der i Dag er til Behandling.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige mit Partis Medvirkning til en velvillig og hurtig Behandling af Lovforslaget.

Arnth Jensen: Det foreliggende Lovforslag er en Videreførelse af Vaabenlovene af 1934 og 1940, og naar man tænker paa de Personer der har haft ukontrollerede Vaaben og Ammunition siden den tyske Kapitulation, vil jeg tro, at alle, der er Tilhængere af et ordnet Samfund, vil mene, at en saadan Lovgivning ogsaa er nødvendig. Skydevaaben er ikke og maa ikke være Legetøj, dertil er de for farlige baade for den enkelte og for hele Samfundet; og det er kun rimeligt og naturligt, at der paalægges den enkelte Bjer af Vaaben et Ansvar for Besiddelse og Brug deraf, ligesom det er Ret og rimeligt, at Samfundet har Kontrol med, hvem der besidder saadanne Vaaben.

Spørgsmaalet er da, naar man skal have en saadan Lovgivning, om Forslagets Bestemmelser enten gaar videre, end det maa anses nødvendigt, eller de ikke gaar vidt nok. Jeg finder, at der er taget rimeligt Hensyn til begge Sider. I hvert Fald mener jeg ikke, at de er for vidtgaende, hvorimod jeg ikke er helt klar over, om der maaske burde være yderligere Kontrolbestemmelser for de Organisationer og Enkeltpersoner, der undtages efter Lovforslaget. Jeg finder det nemlig fuldt ud berettiget og rigtigt, at der ikke ved Gennemførelse af dette Lovforslag lægges Hjemmeværnsforeninger og Skytteforeninger unødige Hindringer i Vejen for deres Arbejde og deres Uddannelse, og jeg takker for den Tillid, der herved vises de Organisationer, jeg har den Ære at være Formand for. Men jeg tilføjer og vil gerne understrege, at naar der gives en saadan Favørstilling, saa paatager baade Ledelsen og Medlemmerne af disse Foreninger sig et betydeligt Ansvar, og det maa være en Æressag, at den Tillid, der her vises, ikke bliver gjort til Skamme.

Jeg ved ikke, hvorledes man har tænkt sig at føre den nærmere Kontrol med de Vaabentilladelser, der gennem Medlemsskab af en af de to Organisationer automatisk bliver givet, men uden at komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, som maaske kan drøftes nærmere i Udvalget, som det ærede Medlem Hr. Victor Gram jo forudsatte vilde